

μου τῆς τέχνης των τὰ ἐργαλεῖα σπεύδουν γοργοί.
Ἡ ἡμερησία μάχη τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος, τοῦ
ἀνευ διαλείψεως, τοῦ ἀνευ ἀνακωχῆς, ἄρχεται κατὰ
τὴν ὥραν ταύτην.

Ἡδὴ τοῦ ἡλίου αἱ πρῶται ἀκτίνες φωτίζουν τῆς
ἀτιμώσεώς του τὸν κοιτῶνα.

Μόνον ὅσοι ἐδοκίμασαν συμφορὰς ἀληθμονήτους,
ὅσοι εἶδον ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς νὰ πτερυγίσουν
προσφιλεῖς ψυχαί, ἐνοσοῦν πῶς ἐντείνει, πῶς ἐξα-
γχιώνει τὴν ὀδύνην ἢ ἔλευσις τῆς ἡμέρας, ἢ ἐπ'ἀνα-
σας τοῦ φωτός.

Ἡ νύξ διὰ τοῦ σκοτεινοῦ μυστηρίου τῆς δὲν ἐπι-
τρέπει τελείαν, σαφῆ, τὴν ἀντίληψιν τῆς συμφο-
ρᾶς· καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἀσκέει παρήγορον
ἐπίδρασιν τὸ σκότος. Ἡ διάνοια θολή, κεκηρυκῆ
ὕφισταται ἀσθένωσιν τῆς κρίσεώς της καὶ εἰσδέχε-
ται τὴν παραμυθοῦσαν ἐπήρειαν εἰσνεὶ δισταγμοῦ.
Μετέχει τοῦ ὄνειρου ἢ νύξ καὶ ὅταν ἔτι γρηγοροῦ-
μεν· καὶ ἐνίοτε μὲν μεγαθύνει τὰ πράγματα, ἀλλὰ
καὶ συνθέστατα ἐμπνέει ἡμῖν τὴν πλάνον ἐλπίδα,
ὅτι ὄπτασιαι μᾶς τυραννοῦν, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι
πραγματικὸν ἐν τῇ βαγδαίᾳ ταύτῃ τῶν συμφορῶν
παρελάσει.

Ἄλλ' ἔρχεται ἡ ἡμέρα μὲ τὸ φῶς τὸ ἄγριον, μὲ
τὴν διαυγῆ τῶν πάντων παραστάσιν, ἢ ὑποία στε-
ρεοποιεῖ τὴν πραγματικότητα, καταυγάζει τὴν τρα-
γικὴν ἀλήθειαν καὶ μᾶς λέγει ὅτι εἰμαρμένον εἶναι
εἰς ἡμᾶς, ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας νὰ ἀντιμετωπι-
σωμεν ἐφεξῆς τὴν ζωὴν. Οἱ δισταγμοὶ οὕτω διελύ-
θησαν ὑπὸ τὸ φῶς, ὡς διαλύεται ἡ πρωϊνὴ ὀμίχλη.

Θέλων νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὸν οἶκον,
ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀνεπιστρέπτει τὸν ἐφυγάδευσεν ἢ ἀτι-
μία εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸν θάλαμον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου
εἶχεν ἀφαιρᾶσαι τὰ τέκνα του. Αἱ μικραὶ κλῖναι
τῶν παρέκειντο, ἐν ἀταξίᾳ, ὡς τὰς ἀφῆκε. Τὰ
προσκεφάλαια ἔφερον ἀκόμη τὸν τύπον τῶν κεφα-
λῶν αὐτῶν, ὡς κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν διέκοψε
τὸν ἀμέριμον αὐτῶν ὕπνον.

— Ταλαίπωρα, δυστυχημένα ὄρφανά, βλαστᾶ-
ρια μαρτυρημένα! Ποιὸς ξέρει, ἂν δὲν ἐκουράστηκε
ἀκόμα ὁ Θεός, κ' ἂν δὲν θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἐξο-
φλήτε καὶ σεῖς εἰς τὴν τύχη, τὴ μαύρη τὴν κατάρρα
ὑποῦ βαρύνει, φαίνεται, ἀπάνω στὸν ἄμοιρο πα-
τέρα σας.

Ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ τοίχου μικρὰν θαγκεροτυ-
πίαν, τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς του, ἧς ἡ ἀπροσδιόρι-
στος, ἢ ὑελώδης μορφή ἐσελάγιζεν ὑπὸ τὸ φίλημα
τῶν πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίνων. Τὴν ἔθεσεν ἐν τῷ
κόλπῳ του, ἐκλείδωσε τὴν ἐξώθυραν καὶ ἔφυγεν ἐ-
κείθεν διὰ νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ πλέον ποτὲ.

Ποῦ ἐκρύβη; εἰς ποῖαν ἐρημίαν εἰς ποῖαν λόχμην
ὁ λέων οὗτος ὁ τραχυματίας, ἐκρυψε τὰς αἰμασσοῦ-
σας πληγὰς του;

Οὐδεὶς τὸν εἶδε· ἀλλὰ περὶ τὴν τρίτην μετὰ με-
σημβρίαν ὥραν μὲ ὠχρὰν μὲν τὴν μορφήν, ὡς νεκροῦ,
μὲ λευκανθεῖσαν τὴν κόμην, ἀλλ' ἤρεμος, γαλήνιος
ἔκρυψε τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ λοχαγοῦ Φιλίππου
Βράγκα.

[Ἔπεται συνέχεια]

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΧΑΪΖΕ

Ὁ Παῦλος Χάϋζε, ὁ πρωτεύων ἐν Γερμανίᾳ
ποιητῆς καὶ διηγηματογράφος, ἐγεννήθη τὸ 1830
ἐν Βερολίῳ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο φιλόλογος, ὡς
καὶ ὁ θεῖος καὶ ὁ πάππος αὐτοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν εἰς
τῶν διακεκριμένων διδασκάλων καὶ γραμματικῶν
τῆς Γερμανίας περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος καὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Καὶ ὁ Παῦλος Χάϋζε ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς μὲν
τὴν κλασικὴν, ἔπειτα δὲ τὴν ῥωμανικὴν φιλολογίαν,
ἐπεσκέφθη τὸ 1852 τὴν Ἰταλίαν πρὸς ἐπιστημονικὰς
σπουδὰς καὶ τὸ 1854 προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως
τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανοῦ εἰς Μόναχον ἵνα ἀφιε-
ρωθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ποιητικὰς αὐτοῦ μελέτας.

Τὰ πρῶτα αὐτοῦ ποιητικὰ δοκίμια ἦσαν τρα-
γωδίαί καὶ διηγήματα, ταῦτα δὲ τὰ τελευταῖα
ἀπέδειξαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ μέγα τοῦ ποιητοῦ τά-
λαντον. Κατόπιν πληθὺς λυρικῶν ποιημάτων καὶ
διηγημάτων ἐμμέτρων καὶ πεζῶν ἐστερέωσε τὴν με-
γάλην αὐτοῦ φήμην. Ἐξοχος φαντασία, καλλιτε-
χνικὴ τελειότης καὶ χάρις διακρίνουσι πάντα τὰ
εἰς μέγαν ἀριθμὸν πολλαπλασιασθέντα ποιητικὰ αὐ-
τοῦ καὶ μυθιστορικὰ ἔργα. Συλλογαὶ ὀλόκληροι αὐ-
τῶν δημοσιεύονται ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἤδη εἰς
ἐπανειλημμένους ἐκδόσεις. Ἀλλὰ καὶ ὡς δραματικὸς
διεκριθῆ ὁ Χάϋζε. Τὸ μέγιστον μυθιστορικὸν αὐτοῦ
ἔργον «τὰ τέκνα τοῦ κόσμου» ἐνεφανίσθη τὸ 1873,
ἔκτοτε δὲ ἐξεδόθη εἰκοσάκις περίπου. Τὸ δεύτερον
μέγα αὐτοῦ μυθιστόρημα «ἐν τῷ παραδείσῳ» ἐνε-
φανίσθη τὸ 1875, ἀμφότερα δὲ θεωροῦνται ἐξόχου
δημιουργικῆς φαντασίας καὶ δυνάμεως ἔργα. Τὰ
ἅπαντα αὐτοῦ περιλαμβάνονται εἰς 25 περίπου
τόμους.